

HUSKY HAFKY DOPORUČUJE:

Závody psích spřežení

⬇ Závody na hranici sil

Daleký sever, kde od podzimu do jara leží hluboké vrstvy sněhu a všude vládne ticho, je ideálním místem pro mushing – závody psích spřežení. My tažní psi máme tento sport v krvi, milujeme to a před každým startem štěkáme jako pomínutí, protože se nemůžeme dočkat, až zazní povel „mush!“ („vpřed!“). Pak s naším psovodem (musherem), který řídí sáně a dává nám pokyny, vyrazíme do divočiny a od této chvíle záleží jen na naší houževnatosti, síle

a rychlosti. Dokážeme překonat různě dlouhé tratě, a mnohdy jsou to úctyhodné vzdálenosti: třeba až z jednoho státu do druhého! Pro našeho mushera bych ale běžel na kraj světa a vím, že kdybychom se dostali do úzkých, on se o nás postará.

Sportovní jídelníček:

před závodem poctivý vývar,
pro rychlé dodání energie
škvarky nebo kousek slaniny,
5 litrů vody na každý
den závodu

➔ Není saňový pes jako saňový pes

V rámci spřežení velím já – nejchytřejší pes v naší smečce. Udávám tempo i směr ostatním, samozřejmě podle pokynů našeho mushera (ten si to aspoň myslí). Za mnou běží slabší, ale zkušenější psí partáci a vzadu táhnou nováčci, kteří svoji nezkušenost vyrovnávají silou a chutí vyhrávat. Mladší se od nás rychle učí – je radost pozorovat, jak v kruté zimě dokážeme fungovat jako správný tým!

Hafky
Přezdívka:
Polárník

↑ Bez tréninku ani ránu

V létě sice můžeme trénovat s vozíkem nebo horským kolem, ale to není ono. Jakmile u nás na severu pomine krátké léto a teploty spadnou aspoň na 10–15 stupňů (haúú, ve větším teple se mi běhá opravdu špatně), začínám nadšeně ňafat, ňaf ňaf!, a nenápadně ponoukat našeho mushera k tréninkům. Na rozehrátí mi zprvu stačí 5 kilometrů a 20minutový běh. Rychle se ale dostávám do kondice, přidávám stále těžší náklad. Společně s ostatními trasu postupně prodlužujeme a už kolem Vánoc jezdíme jako mistři – 45 kilometrů a více. Během závodu nás čeká hodně dřiny, však s sebou často táhneme vybavení i stravu na několik dní.

Zacvič si!

Až v zimě napadne sníh, prostřídejte se s kamarády coby tahači sáněk. Uvidíte, že běžet ve sněhu, a ještě k tomu s nákladem, není vůbec snadné... O to více si pak užijte samotnou jízdu!

ŽELVA AMÁLIE DOPORUČUJE:

Želví derby

📌 Napínavé želví klání

Závodnice ke startu připravit... na start položit... TEĎ! Vážení příznivci želvího sportování, vítejte na našem každoročním derby! Závodníci už svým obdivuhodně vytrvalým tempem chvátají k cíli za mohutného povzbuzování svých majitelů. Kdo se ze středového kruhu dostane k okraji velkého kruhu jako první? Zdá se, že nejbliž cílové čáře je zatím Amálie s číslem 12, avšak z druhé strany už spěchá Frederik s číslem 27! Vidíte, jak hbitě naši závodníci střídají nožky? Ale ne, Kubíku, nesmíš do své želvy štourat klacíkem! Ne, ani prstem! Budeme vás bohužel muset diskvalifikovat. Počkej, Kubíku, kam svou želvu odnášíš? Neutíkej, vrať se!

Sportovní jídelníček:

luční kvítí, salát, mrkev,
jablko a sépiová kost
v prášku pro pevnější
krunýř!

No... Ale zpět k našemu derby. Amálie a Frederik jsou takřka stejně vzdálení od cíle a bojují o třetí místo. Zdá se, že Frederik se dostává do vedení... ach ne, teď se něčeho polekal! Vystrč hlavu z kruhýře, ty starý čipero, vítězství máš na dosah! Škoda, vážení přátelé, Frederik svůj boj vzdal. Zato Amálie si to houževnatě šine do cíle... A je tam! Neúnavná píše se vyplatila!

Majitel o mně říká

„Nevěřil jsem, že se v mé klidné Amálii skrývá sportovní duch. Ale jakmile jsem ji umístil na startovní čáru, probudil se v ní soutěživý závodník!“

Možná příště... Když nebudeš kousat protihráče!

Okénko do historie

Želví závody mají pravděpodobně dlouhou historii, ale my o ní nic moc nevíme. První organizovaná soutěž se konala roku 1902 v americkém Chicagu a tento sport zůstal v USA a Kanadě oblíbený dodnes. Někde spolu ve žlábcích napuštěných vodou nebo bazénech závodí vodní druhy želv, jinde se suchozemské holky předhánějí na hospodském stole, některá města dokonce zřídila speciální dráhy s překážkami a tunýlky! Jsme zkrátka partáci do nepohody. To věděli už britští vojáci v Řecku po druhé světové válce, kteří si svůj pobyt na základně krátili právě želvími závody.